

"Europa no és només l'euro"

Raimon Obiols (Barcelona, 1940), geòleg de formació, és president del PSC, vice-president dels socialistes europeus i secretari de relacions internacionals del PSOE. Ara va segon en la llista europea del PSOE, on és el primer representant del PSC.

La gent es creu el projecte d'Europa?
—La gent està amb el cor i amb el cap dividits. Molt majoritàriament la gent és europeista, és partidària de la unitat d'Europa, ho assimila a una idea de pau, de prosperitat, de llibertat i, per tant, és clarament a favor d'Europa. Difícilment trobaràs un ciutadà o ciutadana que et digui clarament que està en contra d'Europa. Però, pel que fa a les institucions europees la gent és molt refractària. Ho és perquè veu unes institucions molt allunyades i complicades. No sap ben bé què és el Consell d'Europa, el Consell Europeu, el Consell de Ministres, la Comissió Europea... Després totes les sigles, una complexa i barroca quantitat d'institucions, etc. Per altra banda, quan escolta parlar la gent de la Comissió o del Parlament Europeu escolta una llengua que no entén: *opting in, opting out*, el segon pilar, la cooperació reforçada, la subsidiaritat, Schengen, etc. La reacció immediata és parar més atenció per veure si s'entén. Però si després continuen sense entendre res, com és lògic, la reacció és d'una continguda indignació respecte a una autoritat que utilitza un lèxic intel·ligible.

Cal simplificar les institucions, els missatges. Un dels reptes d'ara és que aquest europeisme real, que existeix entre la població, sigui respost amb una política que s'entengui.

—La clau perquè els ciutadans se sentin més implicats en Europa és aquesta simplificació?

—Sí. És un problema general que fa referència a tota la política democràtica. La política és narració en bona mesura. Els fets, la gestió o la coherència en la realització pràctica, això ve quan tens l'oportunitat de governar. Però la gent també demana una narració comprensible. Avui, les velles narratives polítiques del segle XX són en crisi. Com a conseqüència es veu, cada cop més, com si s'anés afeblint el sentit de la polí-

tica. El nostre repte és reinventar una política amb sentit. Això significa adequar el discurs a la realitat, complir amb la teva paraula —això és indispensable— i mantenir la idea del conflicte democràtic entre visions diferents. Perquè si no hi ha conflictes, tothom ve a dir més o menys el mateix i no es diferencien clarament els missatges, llavors la indiferenciació porta a la indiferència. I si els relats polítics diferents es confonen els

uns amb els altres, la gent tendeix a les coses més elementals, per exemple, les afirmacions més de tipus fonamentalista. I és una mica el que passa en algunes zones d'Europa, com és el cas dels Balcans, en una sèrie d'àrees de l'Europa central i oriental i de manera embrionària també en alguns altres llocs. Aquest debilitament entre la política i la realitat desprestigia els partits, i per tant, hi ha el risc que el conflicte democràtic es converteixi en una situació de desordre sense sentit, intel·ligible, on no se sap quins són els bons i quins els dolents —des del propi punt de vista—, no se sap quina pot ser la sortida a la situació... El segle XXI ha de veure com es recompon el relat democràtic i polític, si no, com una metastasi, correm el risc que aquestes situacions d'anomia s'estenguin.

—En aquesta situació de confusió, les regions europees prenen ca-

da cop més força...

—Com que l'estat i Europa es veuen molt lluny, la gent va a la institució més pròxima, que és l'autogovern nacional. Això és un fet positiu, en el fons vivim un procés en què s'haurà de trobar una síntesi sensata entre proximitat i globalitat. Però refugiar-se només en l'àmbit nacional o local, en el cas nostre, crec que seria abdicar de la responsabilitat que tenim davant d'un món cada cop més interrelacionat, més interdependent.

"El tema dels Balcans és la pedra de toc del futur de la Unió Europea. O en un termini de cinc o deu anys, contribuïm decisivament a resoldre el problema, o malament."

—Felipe González diu que la representació directa a Europa de les comunitats autònomes i de les regions europees és inviable, perquè n'hi ha massa.

—Però en el cas de Catalunya això no ha de ser cap problema, perquè a Europa la nostra és una influència que podem anar guanyant a través de dues vies. Per exemple, quan es discuteixi un tema que afecti Catalunya, que hi pugui haver un representant del consell executiu al consell de ministres, etc. Però aquest no és el tema. Des del meu punt de vista, la qüestió més important és que Catalunya tingui una influència més gran que no la que tenim pel nostre pes econòmic i demogràfic. Això ho podem guanyar perquè Catalunya és una nació a mig camí de la seva plena realització. És a dir tenim una societat, sense voler ser millors que ningú, amb més empenta, amb més il·lusió pel futur i voluntat que el que, amb tots els respectes, succeeix en d'altres països europeus que tenen una realització democràtica i nacional molt més acabada.

—Això seria en el cas de Catalunya, però en general, quin pot ser el paper de les regions a la UE?

—La dinamització i el pes creixent del Comitè de les Regions és una direcció que cal seguir. Em sembla que tots podem coincidir a dir que l'estat-nació és una realitat en transició. S'ha convertit en un ens massa gran per segons quines coses, com per exemple, per donar resposta eficient a moltes necessitats de la societat. Llavors, és molt més racional i eficient que el servei el presti l'ajuntament o, en el nostre cas, la Generalitat. Però per a altres coses, s'ha fet massa petit. Per exemple, la política exterior, com s'ha vist ara amb les contradiccions en la crisi que des de fa deu anys afecta els Balcans. La política exterior europea, o és unificada o no té cap mena d'influència positiva. El mateix passa en matèria de defensa o de macroeconomia. Tot això marca una agenda de construcció política d'Europa que lentament anirà transformant els estats nació. És una gran ocasió per a Catalunya, que ha de ser l'anti-Sèrbia, pel que fa a política nacional. El seu programa nacional, amb la base del pluralisme, ha de ser diametralment oposat al del nacionalisme serbi.

—Veu llavors aquí que es pugui degenerar en actituds semblants a les del nacionalisme serbi?

—No, en absolut. Però hi va haver una certa alegria poc reflexionada quan va començar el procés de dissolució de l'antiga Iugoslàvia. Llavors, a Catalunya hi havia gent que deia: "Catalunya és com Croàcia!". Jo vaig dir que això acabaria malament. I bé, ja hi ha hagut 250.000 morts i prop de dos milions i mig de persones desplaçades, que no se sap quan tornaran...

El conflicte dels Balcans és la pedra de toc del futur de la Unió Europea. O la Unió Europea, en un termini de cinc o deu anys, contribueix decisivament a resoldre el problema dels Balcans, o malament.

—El paper de la UE en la tragèdia dels Balcans ens ha de fer sentir pessimistes?

"Com que l'estat i Europa es veuen molt lluny, la gent va a la institució més pròxima, que és l'ajuntament, o en el nostre cas, per exemple, l'autogovern nacional. Això és un fet positiu."

LLIBRERIA Paideia

Felicita els "15 anys del setmanari EL TEMPS"
PAIDEIA: LA LLIBRERIA DE SANT CUGAT.

C/ Santiago Rusinyol, 40 - Tel.: 93 674 03 14 / 08190 Sant Cugat del Vallés.

"Aquesta és una etapa veritablement apassionant. I crec que si hi ha una majoria d'esquerres les coses poden anar molt bé."

—No, és un repte. Ens ha de reforçar la voluntat de construir Europa com una unitat que no sigui simplement la monetària. Europa no és l'euro. Jo vaig veure amb un notable malestar una campanya institucional del govern de CiU que es titulava: "L'euro és el cor d'Europa". Això no sols és fals, sinó que també és insultant! És com si diguessin: "La pela és el cor de Catalunya". Europa no és l'euro, malgrat que és importantíssim. És un pas històric, però no és el cor. El cor,

ho pot ser la cultura, els pobles, la gent... En la celebració del naixement del Banc Central Europeu es va fer un sopar amb banquers, empresaris i polítics. Al final van cantar el *money, money* de *Cabaret*. Això és exactament el model d'Europa a què nosaltres renunciem. Si això és Europa, fem una altra cosa.

—Però en les darreres cimeres europees l'anomenada Europa social ha quedat força desdibuixada.

—Bé, a Colònia, el problema de l'ocupació serà un dels temes prioritaris. El problema social prioritari és el de l'atur. No ens podem aproximar a una situació de plena ocupació, semblant a la que hi ha ara als Estats Units, si no es combina una línia de creixement econòmic més potent i sostingut amb el desenvolupament de mesures actives d'ocupació. Aquest és un dels reptes fonamentals dels socialistes. I ara és la gran oportunitat perquè hi ha governs socialistes, socialdemòcrates, als quatre grans països, Gran Bretanya, França, Itàlia i Alemanya. I a tretze dels quinze països tenim els nostres amics en el govern. Però això també és una responsabilitat. Per nosaltres els tres reptes bàsics d'ara són: el creixement i l'ocupació, la cohesió social i la política exterior. Aquesta és una etapa veritablement apassionant. I crec que si hi ha una majoria d'esquerres les coses poden anar molt bé.

Enric Rimbau

Dissabte 10 de juliol al Teatre OLYMPIA

**Amb l'actuació de
PABLO CARBONELL
i el seu espectacle
«El cantautor plasta»**

**Presenten: TONINO,
MANUEL JARDÍ,
JUANJO DE LA IGLESIA
i EMILI PIERA.**

**Venda de localitats
pròximament
per SERVIENTRADA.**